

सम्पादकीय

अहंकार छोड

अपदस्त भइसकेका राजनीतिक दल र तिनका नेताहरूलाई अबै भ्रम छ । उनीहरू अबै आशाको त्यान्द्रो बोकेर अहंकार ढुंका पिटिरहेका छन् । मानौं भदौ २३ र २४मा केही भएकै होइन । अहिले पनि केही भएकै छैन । जनताले सत्ताबाट च्युत गरिसकेका ती पुराना दलहरू जुमुराउन खोज्दैछन् । जेनजीको आन्दोलनलाई असफल बनाउन खोज्दैछन् ।

नेपालको वर्तमान अवस्था मूल्यांकन गर्दा नेपाल गृहयुद्धमा जान सक्ने पूर्व संकेतहरू देखिँदै छन्। अहिले नेपालको समग्र अवस्थाको सूक्ष्म मूल्यांकन गर्दा चिन्ताको विषय देखिएको छ ।

देशको यस्तो तरल अवस्था कुनै पनि पात्र (राजनीतिक दल, सरकार, अरू सरोकारवालाहरू) ले चाहेअनुसार सबै थोक भइदिँदैन। हेर्दाहेर्दै स्थिति थप जटिल बन्दै जान्छ र उनीहरू किर्कतव्यविमूढ भई असहाय साबित हुँदै जान्छन्।

भदौ २३ र २४ गते भएको यो हिंसात्मक विद्रोह र यसले २७ घण्टाभित्र देशको शक्तिशाली सरकार हटाउनेदेखि, कार्यपालिका, व्यवस्थापिका र न्यायपालिका समेत ध्वस्त पारेको क्रुर यथार्थ र १९ जना होनहार युवाले कानुनको शासन र भ्रष्टाचारको अन्त्यको माग गर्दा जसले नागरिकको सुरक्षा र सुशासनको प्रत्याभूति तथा भ्रष्टाचार नियन्त्रण गर्नुपर्ने हो, उही सरकारले अकालमा ज्यान लिएको घटना नेपालको इतिहासमा अति दुःखान्त रूपमा रहिरहने मात्र भएन कि यदि दलहरू, सरकार, सेना र सुरक्षा निकाय, पत्रकार, नागरिक समाज, निजी क्षेत्र सबैले सोच विचार पुऱ्याई मध्यमार्ग अपनाएनन् भने नेपाल निकट भविष्यमै गृहयुद्धमा नजाला भन्न सकिन्ना। त्यसैले यतिबेला सरकार र दलहरूले पूर्वाग्रही भावबाट होइन, देशलाई संकटबाट मुक्त गर्ने परिपक्व व्यवहार देखाउन आवश्यक छ।

अहिलेको आवश्यकता सरकारले दलहरूलाई विश्वासमा लिई भयरहित, शान्तिपूर्ण, निष्पक्ष र पारदर्शी रूपमा आगामी निर्वाचन सम्पन्न गर्नु र राजनीतिक दलहरूले आआफ्ना दलको लोकतन्त्रीकरण गरी आगामी निर्वाचनमा अत्यधिक मात्रामा निर्विवादित नयाँ युवा अनुहारलाई निर्वाचनमा उताउँदै नवनिर्वाचित संसद्ले संविधान संशोधन गरेर भदौ २३ गतेको जेनजी समूहका युवाहरूको आन्दोलनको मागलाई सम्बोधन गर्नु नै हो।

• बामदेव क्षेत्री (धिमिरे)

नेपालमा सामन्ती युग अन्त्य भएर पुँजीवादी लोकतान्त्रिक युग सङ्क्रमणमा छ । सुरूको चरणमा समाजवाद उन्मुख पुँजीवाद निर्माण गर्दै समाजवादका विशेषता बारे छलफल आवश्यक छ । नेपाली मोडलको समाजवाद के हो, समाजवाद र पुँजीवादको के भिन्नता छ, पुँजीवाद र साम्यवादको प्युजुन वा तेश्रो बाटो भनिएको प्रजातान्त्रिक समाजवादको अभ्यास र सम्भावना कस्तो देखियो ? समाजवादका शास्त्रीय सोच अबको दुनियाँमा खास गरेर नेपालमा क्रियाशील हुन सक्छ कि सक्दैन ? पुँजीवाद र समाजवादमा समान र भिन्नता के हो ? समाजवादको सामाजिक चिन्तन दर्शन र सिद्धान्त के हुन सक्छ ? भन्ने थुप्रै प्रश्न जो अनुत्तरित छन् ।

कम्युनिस्टहरूको विश्वमा क्रान्तिका दुई वटा मोडल देखा परे । पहिलो रूसले अवलम्बन गरेको सशस्त्र विद्रोहको मोडल/दोस्रो चिनियाँ दीर्घकालीन जनयुद्धको मोडल । समाजवादका आफ्नो मौलिकतामा देश अनुसारका थुप्रै मोडेल छन् । नेपालले यी मोडलको आयात गर्ने होइन आफ्नै मौलिकतामा समाजवाद स्थापना गर्ने हो । दोस्रो विश्व युद्धको क्रममा पूर्वी युरोपका कतिपय देश सोभियत रूसका लाल सेनाको बद्दो प्रभावका कारण समाजवाद स्थापना भई निर्वाचनमार्फत कम्युनिस्ट सत्तामा आए । समाजवाद निर्माण हुनुका थुप्रै उदाहरण छन्, जस्तै भेनेजुलाएमा निर्वाचनबाट सत्ताप्राप्त र क्युवामा घुमन्ते विद्रोहद्वारा जनवादी क्रान्ति गरेका थुप्रै देशमा वामपन्थी सिद्धान्त बोके पनि आफ्नै मौलिकतामा समाजवादको विकास गरेको पाइन्छ । यसभन्दा पनि केही देशको

उल्लेख गरिएको छ ।

समाजवाद र पुँजीवाद साम्यवाद र समाजवाद प्रवेश गरेर वर्गीय अधिनायकवादको प्रभावकारितासहित स्थापित हुन सङ्क्रमणकालीन विघटनपछि क्रान्तिलाई आयात वा निर्यातको वस्तु ठान्ने जस्तै सबै मुलुकको प्रकृति एउटै किसिमको ठान्ने भन्ने नै जडसूत्रवादी चिन्तन हो । यहाँ हामीले नेपाली मोडेलको समाजवाद बनाउन मद्दत मिलोस् भन्ने हेतुले विभिन्न विषयमा छलफलका लागि विषय प्रस्तुत गरेका छौं ।

हाम्रो लक्ष्य नेपाली समाजको सुहाउँदो आफ्नै मौलिकतामा निर्माण हुने समाजवादको बहस हो । यसको अर्थ हिजो भष्ट्रीकरण भइसकेको वैज्ञानिक समाजवादका कमीकमजोरीबाट मुक्ति पाउने पनि हो । वैचारिक हिसाबले यो नियतिवादी ढङ्गले एकल रेखीय दिशामा अगाडि बढ्ने नभई भौतिकवादी द्वन्द्ववादी ढङ्गले बहुरेखीय दिशामा अगाडि बढ्न आवश्यक छ ।

आर्थिक हिसाबले अतिकेन्द्रीयतावादी, आधुनिकवादी दिशा होइन । केन्द्रीय मार्ग निर्देशनमा स्थानीय पहलमा आलोचनात्मक आधुनिक दिशामा अगाडि बढ्ने हो । राजनीतिक हिसाबले यो एकमतावादी सर्वहारा अधिनायकवाद ढाँचा होइन, बहुलवाद समावेशी तथा सहभागितामूलक लोकतन्त्रको ढाँचाबाट अगाडि बढ्ने हो । पुँजीवाद र समाजवादभन्दा उन्नत यो मूलतः समतलीय, स्वचालित र खुला प्रणाली नयाँ युगको मावन संयन्त्र, सञ्गठन र व्यवस्थाको दिशाबोध संयन्त्र हुने सङ्क्रमणकालीन रूपमा नेपालको सुहाउँदो विविधताको मोडल बनाउनु पर्छ ।

हामीले समाजको विविधतालाई ख्याल राखी समाजवाद निर्माणमा अगाडि बढ्ने हो । समाजवादमा सामूहिक अभ्यास, स्वयंसेवी समूह, उत्पादनमा वृद्धि वितरणमा न्यायोचित हुने हो । जहाँ उत्पादन पनि हुन्छ र त्यहाँ

रोजगारी पनि हुन्छ । यो दृष्टिकोणबाट विश्लेषण गर्दा हामी पुँजीवादको विकास पहिले गरौं भन्ने मान्यता कुनै तरिकाले पनि मेल खाँदैन । समाजवाद स्थानीय स्तरबाट आर्थिक कार्यक्रम जनताको सार्वभौमिकता, सांस्कृतिक विविधता र सामाजिक अभ्यासमा टेकेर उभिने हो । हामी गाउँमा जमिन, जल, जङ्गललाई उत्पादनशील बनाई गाउँको विकास मोडल परिवर्तन गरेर समाजवादी ढाँचामा जान जरुरी छ ।

समाजवाद आजैदेखि समुदाय र स्थानीय सरकारको विश्वासमा निर्माण गरिने विषय हो, पुँजीवादको चरम विकास पछिबस्ने होइन । समाजवादी आर्थिक प्रणालीको नारा छ । क्षमता अनुसारको कार्य र काम अनुसारको दाम भन्ने नारालाई सिद्धि गर्नुपर्ने आवश्यक छ ।

समाजवादको बहस चलाउँदा नेपालको सन्दर्भमा केही ज्वलन्त प्रश्न छन् । प्रथम समाज र अर्थतन्त्रको अहिलेको स्वरूप वा चरित्र कस्तो हो, त्यसको निरोपण गर्न जरुरी छ । दोस्रो खुला समाज, बहुलवाद प्रतिस्पर्धा, राजनीतिक प्रणाली, अर्थतन्त्रमा निजी क्षेत्रको हालीमुहाली, एवं तेश्रो नेपाल स्वायत्त प्रादेशिक तथा स्थानीय तह भएको संरचनामा समाजवादको तयारी गरिरहँदा राज्यको केन्द्रीय तहको नियन्त्रण र निर्देशनको आवश्यकता र प्रदेश तथा स्थानीय तहको स्वायत्तता अधिकारिभन्न सन्तुलन मिलाउने कुरामा स्पष्टता चाहिन्छ ।

चौथो, संविधानले प्राकृतिकदेखि लिए भौतिक सम्पत्तिमा व्यक्तिको असीमित स्वामित्व एवं स्वतन्त्र व्यवसायको ग्यारेन्टी गरेको अवस्थामा आयको स्वार्थ पुनः वितरण हुन सक्ने, नयाँ उत्पादनसम्बन्धी कसरी विकास गर्ने भन्नेबारे स्पष्ट हुनु पर्छ । पाँचौँ, नेपाल भारतबिचको सामाजिक, आर्थिक तथा सांस्कृतिक सम्बन्ध र त्यसले दुई देशबिच स्थापित गरेको व्यक्ति वस्तु र सेवाको निर्बाध प्रवाहले समाजवाद निर्माण गर्दा कस्तो असर पर्ला बहसको

आवश्यकता छ ।

ग्रामीण क्षेत्रमा जमिन अनुत्पादनक ढङ्गले खेर गइरहेको अवस्थामा छ । ग्रामीण क्षेत्रमा बसाइँसराइका कारण उत्पादित जमिन पनि बाँभो छ । जमिनको ठिक ढङ्गले सदुपयोग गर्न हामीले भूस्वामी र भूउपयोग नीतिमा आमूल परिवर्तन गर्ने पर्छ । नीतिगत रूपमा हामीले प्राकृतिक प्रदत्त सम्पदा जमिन, हावा, पानी, आकाश, खनिज, जङ्गल आदिलाई एउटै भट्कामा कानुनी सुधार गरेर राज्यको वा समुदायको स्वामित्व यसलाई ल्याउनु पर्छ र व्यक्तिलाई भोग अधिकार मात्र दिनु पर्छ ।

त्यसो भयो भने प्राकृतिक स्रोतसाधनलाई सदुपयोग गरी समाजवादी दिशामा जान सकिन्छ । हामी भौगोलिक विशेषतालाई हेर्दा साना मुलुक प्राकृतिक स्रोतसाधतले भरीपूर्ण एवं मनोरम भूपरिवेष्टितबाट भूजटिलताको विशेषतातर्फ फड्को मार्ने प्रक्रियामा विविधतामा एकताको प्रतिनिधित्व गर्न विकसित मुलुक हो । २७ डिग्री २२ मिनेट उत्तर अक्षांशदेखि ३० डिग्री २७ मिनेट दक्षिण अक्षांशमा र ८० डिग्री चार मिनेट पूर्व देशान्तरदेखि ८८ डिग्री १२ मिनेट पश्चिम देशान्तरमा फैलिएको यो राष्ट्र कुल क्षेत्रफल १,४७,५१६ वर्ग मिटर छ । यो क्षेत्रफल पृथ्वीको कुल क्षेत्रफलको ०.०३ प्रतिशत र एसिया महाद्वीपको ०.३ प्रतिशत हुन आउँछ ।

हामीले यसै क्षेत्रफलभित्र रहेर विभिन्न हावापानी, समतल भूगोल, पहाडी भूगोल, हिमाली क्षेत्रमा टेकेर यसका योजनासहितको समाजवादको बहस गर्नु पर्छ ।

नेपालको स्थानीय तहलाई सक्षम बनाउन संविधानको मर्म अनुसार (१) नैतिक व्यवस्था (२) सभ्देदारिता (३) नेतृत्वको विकास (४) समावेशिता (५) जवाफदेहिता आदिको व्यवस्था गरी स्थानीय तहलाई जनताले प्रयोग गर्ने जनवादमा अनुशासित रहेर समाजवादका विशेषताको जग बसाल्न आवश्यक छ । हिजो सामन्ती संस्कारमा हुर्केका स्थानीय जनप्रतिनिधि योजनालाई

केन्द्रमा ताक्ने प्रवृत्ति छ । वर्तमान समयमा चेतनाको रूपान्तरण गरी स्थानीय तहलाई संविधानको अनुसूची २ मा लेखिए जस्तै समाजवादका आधारभूत विषयमा व्यापक छलफल र बहस गरी संविधानको सही कार्यान्वयन गरी समाजवादीतर डोच्याउन सकिन्छ । भूगोलको हिसाबले गाउँ, पहाड, पर्वतहरूले भरिएको नेपालका डाँडाका टाकुरामा रहेका पठारहरू जुन पुँजीवादी व्यवस्थापूर्वका पुशपालन जडीबुटी र कृषि उत्पादनका स्रोतहरूको वर्गीकरण गरी विकासलाई केन्द्रविन्दुमा राख्नु पर्छ ।

समावेशीको आधारमा स्थानीय बुद्धिजीवी, सामाजिक व्यक्तित्वको बिचमा स्थानीय स्रोत पहिचान गरी परिचालन गर्ने, जनप्रतिनिधिको नेतृत्वमा आफ्नो क्षेत्रभित्र विशेषज्ञ समावेश गरी अनुसन्धान गर्ने र त्यस अनुरूप योजना बनाउने । यसरी समान तहको अवधारणाले जनतालाई स्वरोजगार बनाउने, उत्पादनसित जोड्ने, रोजगारीको सुनिश्चिततासहित मानवजीवनको सार सामाजिक विकासका समावेश हुने प्रबल सम्भावनाको विशेषता छ ।

हामीले देश निर्माणका आधार विशेष गरी समाजवादी र पुँजीवादीका मापदण्डलाई हेरेर निर्धारण गर्नु पर्छ । जनताका आचरणमा पनि समाजवादी दृष्टिकोण अनुसार रूपान्तरण गरेर लैजानु पर्छ ।

संविधानको सुरुदेखि अध्ययन गर्दा निर्देशक सिद्धान्तको धारा ५० को (३) (घ)(१) मा निजी क्षेत्र र सार्वजनिक भूमिकालाई विशेष महत्त्व दिएको पाइन्छ । अर्थतन्त्र विकास गर्ने भन्ने विषय धारा ३८ को नागरिकको कर्तव्य भन्ने विषयमा एकआपसमा बाफिन्छ । संविधानमा नै समाजवादको आधार भूत तल्ल मानवीय विकासको कुरा, समाजवादको मापदण्डसँग मेल नखाने विषयसमेत संविधानमा उल्लेख छन् । त्यस कारण समाजवाद निर्माणमा संविधानमा जतिसुकै कुरा लेखिए पनि उत्पादनका साधनको विकास र त्यसको स्वामित्वबिनाका विषय प्रोसा गफ मात्र हुन् ।

सवाल पुस्तान्तरणको

हुन् चाहे लोकतान्त्रिक पार्टीमार्फत आन्दोलनमा संगठित छैनन्। अधिकांश युवा बेरोजगारीका कारण भौँतारिएर बिदेसिएका छन्। उनीहरू स्वतन्त्र वा जेन-जीका नाममा संगठित भएका छन्। यो निश्चय पनि आन्दोलनका लागि चुनौतीको विषय हो। कतिपय राजनीतिक दलले युवालाई आकर्षित गर्न निश्चित प्रतिशत तोकेर पार्टी कमिटीमा संगठित गर्ने प्रयत्न गरेको पाइन्छ तर नेतृत्वको केन्द्र भागमा विगत ३/४ दशक देखिन नेतृत्व गर्दै आएका नेतृत्वको नै वर्चस्व छ। यसले गर्दा पार्टीहरूका निर्णय प्रक्रियामा हिजोकै नेतृत्वको पकड यथावत् छ। यसले गर्दा परिवर्तनको छाललाई आत्मसात् गर्न नसकेको यथार्थ छलँग छ।

समयको प्रवाहसँगै दलहरूमा नेतृत्व हस्तान्तरण र पुस्तान्तरण पेचिलो विषय बनेको छ। आन्दोलनको दीर्घकालीन सफलताको आधार भविष्यका नेतृत्वले त्यसको दिशा, सिद्धान्त र व्यवहारलाई कति प्रभावकारी ढंगले अगाडि बढाउँछ भन्नेमा निर्भर हुन्छ। नेतृत्व हस्तान्तरणले नयाँ सोच, ऊर्जा र रणनीति प्रदान गर्न मद्दत पुर्‍याउँछ। नेतृत्वको हस्तान्तरण र पुस्तान्तरण आन्दोलनको दीर्घकालीन स्थायित्वसँग सम्बन्धित छ। फेरि नयाँपुस्ता नयाँ प्रविधि, सामाजिक अवस्था, अनियमितता र भ्रष्टाचार विरुद्ध युवा विद्यार्थीहरू आन्दोलनमा उत्रिन बाध्य भएका थिए।

• प्रेमलकुमार खनाल

नवयुवाले जेन-जीका नामबाट सामाजिक सञ्जालमा सरकारले गरेको प्रतिबन्धको विरोधका साथै भ्रष्टाचारको अन्त्य, सुशासनका लागि सुरुवात गरेको आन्दोलन विश्वमै ऐतिहासिक बन्न पुगेको छ। खासगरी वर्तमान दलाल पुँजीवादी व्यवस्थाले सृजना गरेको गरिबी, बेरोजगारी, भ्रष्टाचारका कारण सर्वत्र आक्रोश सृजना गरेको थियो।

मुलुकमा व्याप्त अनियमितता, भ्रष्टाचार, नातावाद, गरिबी, बेरोजगारी, आय असमानताका कारण उठान भएको जेन-जी आन्दोलन सरकारको नालायकीपनकै उपज हो। सर्वसत्तावादी सोच र पुँजीवादी आर्थिक नीति कार्यक्रम नै लागू गरेर सरकार सञ्चालन गरेका कारण मुलुकमा आर्थिक र सामाजिक विकास हुन सकेन। युवा बेरोजगारहरूको निराशाजनक अवस्था, अनियमितता र भ्रष्टाचार विरुद्ध युवा विद्यार्थीहरू आन्दोलनमा उत्रिन बाध्य भएका थिए।

पटकपटक सत्तामा गएर नेतृत्व गरेका नेतृत्वप्रति अहिलेका युवापुस्ताको आकर्षण छैन। कुल जनसंख्याको भन्डै २५/३० प्रतिशत युवा चाहे वामपन्थी

मात्र आन्दोलनले समयअनुकूल रूपमा जनताको आशा सम्बोधन गर्नेछ।

पार्टीहरूमा नेतृत्व हस्तान्तरण एक महत्त्वपूर्ण प्रक्रिया हो, जसले पार्टीको वैचारिक निरन्तरता, आन्तरिक लोकतन्त्र र भविष्यको दिशानिर्देश निर्धारण गर्दछ। पार्टीहरूमा नेतृत्व हस्तान्तरणलाई पार्टीको आन्तरिक लोकतन्त्रका रूपमा हेरिन्छ, जसले व्यक्तिगत सत्तावादलाई रोक्ने प्रयास गर्दछ। संगठन वा टिमलाई नयाँ विचार, रणनीति र ऊर्जा प्रदान गर्न नेतृत्व हस्तान्तरण गर्नुपर्दछ। नयाँ नेताले परिचित परिस्थितिमा उपयुक्त दिशा दिन सक्छ। लामो समयसम्म एउटै नेतृत्वले संगठनमा स्थिरता ल्याए पनि गतिशीलता ल्याउन सक्ने। तर, परिवर्तनले नयाँ अवसर र विकासको सम्भावना बढाउँदछ। नेतृत्व हस्तान्तरणले नयाँ पुस्तालाई जिम्मेवारी लिने अवसर दिन्छ, जसले संगठनको दीर्घकालीन निरन्तरता सुनिश्चित गर्छ।

नेपालमा नयाँपुस्ताप्रतिको आकर्षण बढेर गएको उदाहरण गत निर्वाचनमा प्रकट भएको छ। नयाँ पुस्ताले राजनीतिको नेतृत्व गर्न पाउँदा युवा उमेरमै विभिन्न देशको कार्यकारी पदको नेतृत्व गर्न सफल भएको पनि पाइन्छ। नेपालमा कतिपय राजनीतिक दलमा विगत ३/४ दशकदेखि लगातार एकै व्यक्तिले पार्टीको नेतृत्वमा गरिरहेको पाइन्छ, यसले एकातिर नेतृत्वमा रहेका व्यक्तिले शारीरिक आराम गर्न नपाउने, आफ्नो ज्ञान बुद्धिमा अपडेट भएर रूपान्तरण हुन नपाउने जस्ताहरू 'अपडेटेड' नहुँदा यस्तो नेतृत्व 'आउट डेटेड' हुनु अवश्यभावी हुन्छ। असल नेताले आफू जस्तै नेतृत्व गर्न सक्ने नेताहरू विकास गरिरहेको हुन्छ।

खास गरी पार्टीका नीति निर्माण गर्दा समूहमा (टिम) छलफल गर्ने, आफूसँग अन्तर्निहित अधिकार समकालीनलाई वा मातहतकालाई हस्तान्तरण गरेर आफूले अविभाक्कत्वको भूमिका निर्वाह गर्न तयार हुन्छन्।

असल नेताले परिस्थितिमा भएको परिवर्तनसँगै क्रान्तिको बाटो वा कार्यदिशाका बारेमा स्पष्ट ज्ञान हासिल गरेको हुन्छ। सिंगो टिमलाई बाटो देखाउने काम गर्नुपर्छ र त्यति मात्रै होइन, असल नेताले बाटोमै पुगेर आफ्नो टिमलाई कार्यदिशाअनुरूप काममा परिचालन गर्ने सामर्थ्यता राखेको हुनुपर्छ। परिस्थितिमा आएको परिवर्तन र नेतृत्व शैलीबीच तालमेल हुनुपर्छ। त्यसो भएन भने या त नेतालाई परिवर्तन गर्नुपर्छ या त वातावरणलाई नै परिवर्तन गर्नुपर्छ।

यसो हुँदा एउटा निश्चित अवधिमा नेतृत्व हस्तान्तरणको प्रक्रियाबाट अर्को व्यक्तिले नेतृत्व सम्हालेर पार्टी संगठनलाई नेतृत्व गर्ने गर्छन्। यस किसिमको भावी नेतृत्व विकासको योजनाले स्वाभाविक रूपमा व्यक्तिकेन्द्रमा राजनीति र नेतृत्वप्रति चासो र भुक्काव बढेर जान्छ। जहाँसम्म पहिलो पुस्ताको नेतृत्वले शान्तिपूर्ण तवरबाट नेतृत्व हस्तान्तरण गरेपछि उनीहरूको स्थान कहाँ हुन्छ ? भन्ने सवाल उठ्छ। यसमा पहिलो पुस्ताको नेतृत्वले स्वेच्छक अवकाश लिएर संरक्षक बन्ने र दोस्रो पुस्ताले दैनिक सांगठनिक एवं कार्यकारी कामको नेतृत्व गर्ने र विचार दिन सक्ने अनुभवी पहिलो पुस्ताको नेतृत्वलाई भने संगठनभित्र संरक्षकको भूमिका निर्वाह गर्नेगरी काममा केन्द्रित गर्न सकिन्छ।

राजनीतिक दलहरूभित्र नेतृत्व विकासको ठोस नीतिले नेतृत्वको विकास गराउँछ र नेतृत्व गर्न सक्षम भएको आधारमा (राजनीतिक, वैचारिक, सांगठनिक तवरबाट) नेतृत्व हस्तान्तरणको विधिलाई अवलम्बन गर्न सके राजनीतिक दलहरूभित्र अस्वस्थ प्रतिस्पर्धा र गुटगत गतिविधि पनि हुर्कन पाउँदैन। यसका साथै शान्तिपूर्ण तवरबाट नेतृत्व हस्तान्तरण गर्दा पहिलो पुस्ताको नेतृत्वको ओज, कद र गरिमा भन्नु उँचो भएर जानेछ। काग्रेस सभापति शेरबहादुर देउवाले भएरै पुगेर आफ्नो टिमलाई खड्कालाई कार्यवाहक सभापतिको जिम्मेवारी दिएका छन्। काग्रेसको आगामी महाधिवेशनबाट नयाँ नेतृत्वको चयन हुने देखिएको छ। देउवाले जसरी नेतृत्व हस्तान्तरणको प्रक्रियाअगाडि बढाएका छन्, त्यसैगरी माओवादी, एमाले, एकीकृत समाजवादी पार्टी पनि यस किसिमको अभ्यास हुन आवश्यक छ।

समकालीन राजनीतिमा नेतृत्वको विकास, हस्तान्तरण, पुस्तान्तरण र रूपान्तरणको सवाल अहं बनेको छ। नेतृत्व गर्न सक्ने टिम तयार भएको अवस्थामा पटकपटक नेतृत्वमा टाक्सिरहने सोच चिन्तनले सर्वसत्तावादी चिन्तनअर्फ उन्मुख गराउँछ। सही विचार र नेतृत्व भएन भने हिजो कम्फोटेबल बहुमतमा भएका पार्टीहरू २३/३३ सिटतिर भर्नेका छन्। तसर्थ, राजनीतिक दलहरूले समयको गतिशीलताको प्रवाहसँगै आफ्नो नीति, विचार, कार्यक्रम, कार्यशैली र नेतृत्वमा पुनर्संरचना गरेर रूपान्तरित हुन सकेमात्रै 'सर्भाइबल अफ द फिटेस्ट' हुन सक्छ।

- आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखार ल्याउनेछ । जोशजोगर र हिम्मत पनि
- कला र गस्को प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अग्रि बढ्नेछ ।
- सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट धेरैलाई फाइदा पुग्ने सम्भ